

Trénink je zase ostrý jako břitva. Lanzendörfer vás dnes honí zvlněnou lesní krajinou poblíž areálu FC. Nemá slitování a běží jako poslední, aby každého, komu dojde dech, ještě popohnal. Mezi mátohy patříš i ty, protože máš dneska fakt mizerný den. Už když jsi ráno vstal, bylo ti jasné: dneska to bude den blbec.

Nejprve jsi však nedával nic najevo a ve všem způsobně spolupracoval. Ale ten běh na deset kilometrů, vážně to bylo nutné? Všechny kosti tě bolí, svaly pálí jako čert, celé tělo zoufale křičí: „Pohov!“

„Co je s tebou?“ houkne na tebe kouč. Je za tebou tak blízko, že ho slyšíš dýchat. Ale zatímco on dýchá klidně a pravidelně, ty lapáš po dechu jako štěně, co právě divoce dovádělo.

„Nic, trenére, nic,“ odpovíš spěšně a trochu zrychlíš, aby ti Lanzendörfer nešlapal na paty.

Při dalším stoupání se div nepozvracíš — a vtom tě napadne myšlenka: co kdybys začal předstírat svalové potíže? Pak by ta těžká dřina skončila...

Pokud budeš simulovat, pokračuj na straně 55.

Pokud zatneš zuby, čti dále na straně 36.

Pecka to byla náramná... ale vyrobíš pěknou svíci, míč skončí v desáté řadě diváků, kde už skoro leží sníh! Šance je promarněná! A jak — je to docela trapas.

Ještě že FC už vysoko vede a na tvém pokusu vážně až tak moc nezáleží.

Spoluhráči vtipkují na tvůj účet, ale ty posměšky sis doopravdy zasloužil.

Konečné skóre je 7:0, hráči soupeře se poníženě plíží z hřiště, zatímco vy slavíte se svými fanoušky.

Neměl jsi dnes štěstí na góly, přesto máš dobrou náladu. Přece jenom to bylo vaše nejvyšší vítězství v sezóně, na kterém jsi měl nemalý podíl.

Pokračuj na straně 111.

Míč plachtí do šestnáctky, Kowalcik přidržuje, svírá, tahá a brání ti tak v hlavičkování. Rozhodčí zase nic nevidí.

A možná nic vidět nechce, probleskne ti hlavou. Tak slepý přece nemůže být! Ať tak či onak, šance z přímého kopu je tatam.

Kowalcik tě zpracovává dál všemi špinavými triky. Plivání pod nohy, tahání za dres, hrubé nadávky, vystrčené lokty, zákeřné kopance — jeho repertoár je pestrý.

V nastaveném čase uháníš po levém křídle. Ze strany přilétne noha jako závora — vyskočíš do výšky a manik prosvítí pod tebou. Má takovou rychlost, že to napálí do reklamního panelu!

Z plného běhu centruješ do šestnáctky, ale nenacházíš žádného spoluhráče.

Potom sudí naposledy zapíská. Vyhráli jste, paráda! Předvedl jsi dobrý výkon.

A Kowalcik? Ten se při svém zákeřném skluzu sám zranil a teď kulhá ze hřiště.

„Slečinka má bebí?“ prohodíš k němu cestou do kabin.

Poté ti nějaký televizní reportér strčí pod nos mikrofon: „Jak jste zápas viděl vy? Bylo to zasloužené vítězství?“

Pokud využiješ příležitost ke kritice neschopného rozhodčího, pokračuj na straně 101.

Pokud nehodláš o slabém rozhodčím ztratit ani slovíčko, čti dále na straně 86.

Takové směšné loupnutí v koleně tě přece nezastaví. Nechceš být srab, už vůbec ne teď, kdy opět hraješ v základu, a hodláš v tomto utkání zanechat výraznou stopu.

Ženeš se s míčem středem hřiště a bolesti nevěnuješ pozornost. Chytrý pas, Jack pálí, ale balon končí na levé tyči — do háje, pořád je to těsně 1:0!

Zápas pokračuje, ale ty si všimneš, že máš čím dál větší problémy s kolenem. Neměl bys přece jenom jít raději pryč ze hřiště?

Ne! rozhodneš se. Chceš tu bolest rozběhat. Za pár minutek bude zase všechno OK.

Ale to se mýlíš. Při jednom běžeckém souboji se to stane: máš pocit, jako by se ti koleno zničehonic zablokovalo. S napadáním na nohu přerušuješ sprint, tvůj soupeř peláší dál a nerušeně centruje. Střední útočník zavěsí míč do branky — vyrovnáno!

Gól jde rovněž na vrub tobě, protože jsi nedokázal zabránit protivníkovi v přihrávce. Máš ale ještě docela jiný, větší problém: koleno. Ošetřovatelé se řítí na hřiště. Lékař ti zběžně koleno prohlédne. Na čele se mu dělají vrásky. „Musíš na kliniku,“ rozhodne. Odnášejí tě z trávníku na nosítkách. Je ti do breku.

A bude to ještě horší: v nemocnici zjišťují, že máš přetržený vaz — sezóna pro tebe skončila! Kdyby ses tak nechal vystřídat dřív! K čemu ta falešná hrdost? Ale jak známo: pozdě bycha honit...

KONEC

